

Niina Jormanainen

Yksi pieni elämä

Niina Jormanainen

Yksi pieni elämä

© 2014 Niina Jormanainen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-689-9

Kiitokset ihanille ystävilleni,
joiden kannustavat sanat
innoittivat kirjoittamaan tämän kirjan.

Kiitokset perheelleni,
jolta sain omaa aikaa kirjoittaa tätä.

Kiitokset Nora Mokhtarille ja Anna Siroselle ihanasta
kansikuvasta!

1. Lauri

”Tehdään se lapsi niin saat sääkin jotain sisältöä elämääsi,” Vesa sanoi ja katsoi rauhallisesti kulmiensa takaa Vernaa. Vesan ruskeissa silmissä oli jälleen samanlainen innostus, kuin yleensä asiasta puhuttaessa.

”Ai meinaatko, että lapsi jotenkin pelastaisi tämän meidän parisuhteen,” Verna tiuskaisi takaisin asetellen pitkiä vaaleita hiuksiaan nutturalle, ”sit mä olisin edelleen koko ajan yksin kotona, mutta vastuussa vielä lapsestakin.”

”Kai mä voisin sitten pyytää siirtoa toimistolle, ettei tarvitse reissata enää,” Vesa sanoi ja taitteli päivän aamulehden käsistään pois.

”Niin eli mun takia et voi sitä tehdä, mutta sitten voit, jos meillä olisi lapsi,” Verna ärähti ja viskasi voiveitsen tiskialtaaseen, ”kiva tietää kuinka isossa arvossa mua pidät.”

”Mitä helvettiä mä täällä kotona tekisin, kun olet koko ajan niin kiukkuinen,” Vesa korotti vähän ääntään ja nousi ylös tuolistaan, ”saisit säkin jo alkaa vähän rauhoittaa tuota menemistäsi.”

”Hei mä olen ollut tämmöinen aina, tulisit joskus mun mukaan kuten ennen tulit,” Verna tiuskaisi, ”sä olet vaan muuttunut tuollaiseksi kuka ei käy ikinä missään, paitsi töissä.”

”Joo en todellakaan jaksa olla menossa koko aikaa,” Vesa huokaisi ja meni keittiön ovelle suoristaen kauluspaitansa hihoja samalla, ”kuinka kauan sä meinaat jatkaa tuota menovaihetta? Mehän puhuttiin jo vuosia sitten, että näihin aikoihin vois olla se perheen perustaminen ajankohtaista.”

”Ensinnäkin, jos perustaa perheen, niin pitäisi harrastaa seksiä joskus ja sä tiedät kyllä, etten ole mikään äitityyppi,” Verna sanoi ja tuijotti ikkunasta ulos. Taas satoi lisää lunta, eikä pakkanen tuntunut hellittävän ollenkaan.

”Mutta mä olen isätyyppi ja haluan sen perheen,” Vesa sanoi poistuen olohuoneeseen television ääreen, huutaen vielä, ”et sä voi ikuisesti sen abortin takia itseesi ruoskia ja sen vuoksi väittää ettet halua lapsia.”

Verna seisoi edelleen ikkunan edessä, eikä halunnut sanoa Vesalle enää mitään, sillä sama keskustelu oli käyty läpi jo monta kertaa. Vesa jaksoi joka kerta ottaa Vernan abortinteon esille, vaikka se ei liittynyt nykyisin lapsien tekoon mitenkään. Oli totta, että Vernan oli ollut vaikea päästä yli siitä, mutta ei se häntä enää vaivannut.

Vesa olisi tämän viikonlopun kotona, mikä oli toisinaan harvinaista, sillä Vesa työskenteli myyntityössä ulkomailla ja joutui olemaan reissun päällä pitkiäkin aikoja välillä ja Verna lähtisi pian töihin. Kun Vernalla olisi maanantaina vapaata, niin Vesa lähtisi taas kaikiksi arkipäiviksi työmatkalle, kuten lähes joka viikko. Verna oli tottunut viettämään viikkonsa ilman Vesaa ja melkein toivoi, että voisi viettää koko ajan, jotta Vesa ei olisi ruinaamassa perheen perustamista, eikä huomauttelemassa Vernan menemisistä. Verna ei ollut koskaan ollut kotona viihtyvää tyyppiä ja kun hänellä oli niin paljon omaa aikaa arkisin, niin hän harrasti paljon, kävi kuntosalilla ja juhli ystäviensä kanssa, joista suurin osa oli edelleen sinkkuja tai juuri eronneita. Hän oli kyllä iloinen aina kun Vesa tuli kotiin, mutta he eivät osanneet olla riitelemättä, etenkin nyt kun Vesalle oli tullut pakkomielle lapsen tekemisestä. Verna oli luvannut Vesalle, että kolmenkympin tienoilla voisi perustaa perheen, mutta kun hän oli lupauksen tehdessään ollut reilu parikymppinen, eikä ollut ajatellut sitä, että hän voisi todella olla joskus vielä yli kolmekymmentävuotias. Verna piti työstään kuntosalilla ja lapsen tulo ei sopinut työntään puolesta hänen elämäntilanteeseensa. Mitä jos hänkin lihoisi kolmekymmentä kiloa odotusaikana, kuten hänen ystävänsä

ja sitten hän ei pystyisi enää tekemään personaltrainerin työtä, eikä vetämään jumppia salilla. Vai olisiko hänen kuitenkin pitänyt suostua perheen perustamiseen vain sen vuoksi, että Vesa sitä halusi ja muut pitivät itsestään selvyytensä?

Verna havahtui siihen kuinka Vesa kietoi kätensä Vernan ympärille ja halasi häntä.

”En mä sano, että se lapsi tätä meidän tilannetta kokonaan korjaisi ja tiedän että olen ihan liikaa töissä,” Vesa sanoi, ”mutta mä kaipaen sellaisia koti-iltoja, kun ollaan kotona sohvalla ja katsotaan, kun semmoinen hassu vaippaikäinen bailaa musiikinn tahtiin, tai sit sitä kun saa saattaa kouluun esikoisen, tai opettaa sen ajamaan pyörällä.”

”Mä tiedän,” Verna huokaisi ja kääntyi Vesaa päin, ”mutta kun ajatuskin siitä, että se kasvaa mun sisällä on ihan painajainen.”

”Sä olisit semmoinen hot mama,” Vesa naurahti ja painoi Vernaa pöytää vasten, ”jos mä nyt sit näytän, et kykenen edes harjoittelemaan lapsen tekoa.”

Verna naurahti mielissään, ”joo mielelläni mä harjoittelen sitä sun kanssa.”

”Tehdään sopimus,” Vesa sanoi ja nosti Vernan pöydälle istumaan, ”mä anon nyt siirron toimistolle, niin olen

enemmän kotona ja sä saat puoli vuotta armon aikaa siihen, että ehkäisy jätetään pois.”

Verna mutristi huulensa hetkeksi aikaa, mutta huokaisi sitten, sillä kai hänen piti suostua Vesan ehdotukseen? Ainakin hän saisi puoli vuotta armonaikaa keksiä jotain. Verna nyökkäsi päätään, ”okei, mutta sun pitää kyllä sit tsempata tuolla makuuhuoneessa tai lähden kohta vieraisiin. Mä tarvitsen seksiä enemmän kun kerran kahdessa viikossa.”

”Homma hoidossa,” Vesa sanoi kaapaten Vernan syliinsä ja kantoi makuuhuoneeseen. Vesa repi vaatteet vaimonsa päältä, riisui itsensä tyytyväisenä Vernan lupauksesta ja näytti vaimollensa olevansa mies, joka pystyisi pitämään osansa sopimuksesta.

Verna jäi tyytyväisenä makoilemaan vuoteelle, sillä Vesa oli yllättänyt hänet täysin. Ehkä Vesa saattaisi todella lapsenteon myötä virkistyä makuuhuoneen puolella ja toisaalta ehkä lapsen tekemisessä kestäisi kauan aikaa? Kestihän se heidän ystävilläänkin – ainakin joillakin melko kauan. Ja voisihan olla, ettei heille siunaantuisi lapsia ollenkaan. Siinä toivossa Verna nousi ylös, pukeutui ja lähti kuntosalia kohti, jotta voisi suorittaa työvuoronsa pois tieltä.

Vernan ilo makuuhuoneen puolella loppui lyhyeen, sillä Vesa ei lämmennyt enää viikonlopun aikana toista kertaa Vernan lämmittely-yrityksistä huolimatta. Verna tunsu olonsa onnettomaksi, sillä heidän liittonsa oli junnannut jo pitkää paikoillaan, eikä hän tiennyt miten olisi sitä lähtenyt viemään parempaan suuntaan. Verna oli itse seksuaalinen ihminen, mutta Vesalta halut olivat vuosien varrella loppuneet kokonaan. Vesa oli hyvin voimakastahtoinen mies, jonka kanssa oli helppoa saada riita aikaiseksi, eikä Verna jaksanut joka kerta vaatia aviomiestään tilille seksittömästä avioliitostaan. Vernasta tuntui muutenkin, että oli helpompi myötäillä Vesaa ja tehdä kuten Vesa halusi, jotta tämä pysyi hyvällä tuulella. Vesa osasi olla syyllistävä ja osasi saada Vernan aina jollain tapaa tuntemaan syyllisyyttä riitelystä, vaikka vika ei olisikaan ollut Vernan. Verna pelkäsi, että hänen olisi pakko antaa periksi lapsentekoasiassakin Vesalle loppujen lopuksi ja joutuisi siten keskelle sellaista elämäntilannetta, mihin ei olisi halunnut.

”Mikset sä sitten vaan tee sitä lasta Vesan kanssa,” Ilona kysyi ja varmisti Vernan painonnostoa.

”Kun mä en ole valmis,” Verna sanoi hampaat irvessä ja laski painon telineillä nousten hengästyneenä istumaan.

”Koska sä sit olisit valmis,” Ilona kysyi ja he vaihtoivat paikkoja.

”En ikinä,” Verna sanoi, ”en tiedä mitä meistä tulee, kun kumpikaan ei halua tulevaisuudelta samoja asioita. Miksi me vaan ei voida reppureissata ympäri maailmaa kuten nuorempana?”

”Monista miehistä on tullut tommoisia kotona viihtyjiä vuosien varrella. Sen takia mulla ja Heikilläkin loppu tunteet toisiamme kohtaan, kun ei se koskaan viitsinyt lähteä mun kanssa mihinkään,” Ilona huokaisi, ”ero oli hyvä juttu, mutta toisaalta ei tämä yksinhuoltajan arkikaan nyt kovin kivaa ole.”

”Hoitaahan Heikki Akua kuitenkin aina välillä,” Verna sanoi ja valmistautui varmistamaan Ilonan painonnostoa.

Ilona ei sanonut mitään, vaan laskeutui penkille selälleen, teki kymmenen nostoa ja nousi ylös irrottaen rannetukea samalla kädestään.

”Hommaa ehkäisyrinkula,” Ilona sanoi ja irrotti toisenkin rannetukensa, ”väität ettei sulla ole ehkäisyä ja sit Vesa luulee, ettet voi saada lapsia.”

”Sä olet ihan sekasin! En mä nyt sellaista voi sille tehdä,” Verna sanoi hämillään Ilonan ehdotuksesta.

”No omapa on asiasi, mutta kyllä sun Vesan kanssa pitää se lapsi tehdä, jos olet luvannut. Ajattelin vaan, että saisit sitten lisääaikaa sillä, ettet ainakaan ihan heti tule raskaaksi,” Ilona huokaisi ja he lähtivät kävelemään pukuhuoneita kohti.

”Joo totta, mutta en mä ehkä tule kuitenkaan heti raskaaksi, kun sehän voi viedä vuosia,” Verna sanoi.

Ilona naurahti, ”meillä ei tarvittu kun ihan semmoinen keskeytetty kerran ilman kumia, joten en luottaisi tuohonkaan vaihtoehtoon, ettet muka tulisi raskaaksi heti.”

”Ai niin,” Verna sanoi muistaen kyllä Ilonan raskaaksi tulemisen. He istuutuivat pukuhuoneen penkille hörppien vettä samalla, ”en tiedä missä se mun biologinen kelloni on, kun kaikki on lisääntyneet tässä vaiheessa, tai ainakin harkitsevat asiaa.”

”No sen mä nyt ainakin sulle sanon, että kun sä sanot ettet ole valmis, niin kyllä sä olet valmis sit kun se oma lapsi tulee. On niin eri asia saada oma lapsi kun katsoa muitten kersoja ympärillä. Eikä muitten mukuloita tarvitse sietää siltikään vaikka olisi itsellä kymmenen lasta, en mä ainakaan siedä.”

Verna ei sanonut mitään, ehkä Ilona oli oikeassa ja hänen pitäisi nyt vaan ilmoittaa Vesalle, että lapsi saisi tulla jos on tullakseen. Mutta kun hän ajatteli asiaa, niin ahdistus tuntui iskevän heti rintakehään. Kyllä hän odottaisi nyt sen puoli

vuotta ainakin. Pitäisikö hänen kuitenkin harkita ehkäisykapselin pois ottamista, ostaa ehkäisyrinkula ja kokeilla huomaako Vesa sen olemassa oloa?

”Lähdetäänkö me sinne Jannelle tänään?” Ilona kysyi lopulta ja oli alkanut riisumaan vaatteitaan.

”Mennään vaan, jos Aku on kerran Heikillä pari yötä,” Verna sanoi havahduttuaan mietteistään, ”Vesakin on varmaan taas jo lähtenyt Tallinnaa kohti.”

”Mä voin tulla teille kasin maissa, niin vedetään vähän pohjia ja lähdetään sitten sinne Jannen luokse,” Ilona sanoi tyytyväisen oloisena, ”ja mä aion sitten niin saada munaa tänään.”

”Sitä mä en epäile yhtään. Kun muistaisit vaan sitten käyttää ehkäisyä,” Verna sanoi nauraen.

Ilona oli tullut Vernan luokse kahdeksalta ja he olivat ehtineet juoda viinipullon pohjalle, ennen kuin lähtivät Ilonan uusimman valloituksen Jannen luokse. Verna ei ollut täysin varma oliko Ilonalla jotain vakavampia aikomuksia Jannen suhteen, mutta ainakin Ilona tuntui joka kerta hakeutuvan miehen luokse, kun oli juomassa. Verna ei ollut vielä Jannea tavannut, mutta Jannella oli illanistujaiset kotonaan Hämeenkyrössä. Verna oli luvannut lähteä mukaan

vain sillä ehdolla, että Ilona ei jättäisi häntä yksin illan aikana ventovieraaseen porukkaan. Taksi ajoi heidät pimeään metsätien läpi valtavan hienon talon pihaan.

”Siis onko tämä yksin Jannen talo,” Verna henkäisi, ”mä haluun tämmöisen kanssa.”

”Sanot nyt vaan sille Vesalle, että sen pitää rakentaa sulle talo, jos teette lapsia,” Ilona tökkäsi Vernaa leikillään kylkeen ja nikkasi silmää.

”Ei meillä ole tämmöiseen varaa ikinä,” Verna huokaisi ja tuijotti upeaa taloa edelleen, ”ja tuolla on rantakin!”

”Ei nämä täällä landella kalliita kai ole, kun on niin syrjässä,” Ilona hymyili.

”No mutta en mä näin syrjässä haluisi asuakaan, en uskaltaisi käydä edes iltalenkillä tämän talon tienoilla yksin iltasin, tai edes nukkua täällä, kun Vesa on töissä!”

Ilona naurahti ja johdatti heidät sisälle taloon, jossa oli ihanan lämmin ulkona paukkuvan pakkasen jälkeen. Janne saapui tervehtimään Ilonaa, eikä voinut olla huomaamatta kuinka Ilonan ja Jannen välillä säkenöi, sillä he suutelivat antaumuksella hetken toisiaan. Verna yskäisi osoittaakseen mielensä vieressään tapahtuvasta tervehdyksestä.

”Ai anteeksi Verna,” Ilona sanoi lapsellisesti hihittäen ja esitteli Jannen ja Vernan toisilleen.

"Vesa nukkui levollisesti ja Verna katseli hetken aviomiehensä kasvoja, joita oli kaivannut paljon. Hän sivalsi kämmenselällään Vesan poskea ja nousi huokaisten ylös vuoteesta. Hän oli hypännyt sänkyyn kolmen miehen kanssa kolmen vuorokauden sisällä ja se teki hänestä epämiellyttävän naisen kenelle tahansa näistä kolmesta miehestä, joita hän tuntui kaikkia rakastavan omalla tavallaan."

Menneisyys painaa Vernan mieltä ja asiat eivät tunnu sujuvan halutulla tavalla, kunnes kohtalo päättää puuttua peliin. Kuinka monimutkaista kaikesta pitää tulla, jotta tietäisi mihin yksi pieni elämä loppujen lopuksi kaiken johdattaa?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi